

Sygn. akt V CSK 512/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku A.K.

przy uczestnictwie A.S.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt III Ca [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez wnioskodawczynię A.K. skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona skarżąca przytoczyła przyczyny wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 1 i 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Powinno być sformułowane i uzasadnione w sposób podobny do stosowanego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Skarżąca sformułowała kilka kazuistycznych zagadnień bezpośrednio nawiązujących do okoliczności niniejszej sprawy i nie podjęła nawet próby

sformułowania własnej koncepcji ich rozstrzygnięcia oraz nie przedstawiła wyводу, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez nią sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji. Trzeba też wskazać, że wykładnia art. 952 § 1 k.c. jest przedmiotem szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego (por. postanowienia z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 80/12, nie publ., z dnia 29 czerwca 2012 r., I CSK 575/11, nie publ. oraz z dnia 3 grudnia 2010r., I CSK 37/10, nie publ.), stąd nie zachodzi obiektywna potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat. W zaskarżonym orzeczeniu Sąd drugiej instancji przedstawił zbieżną z tymi postanowieniami interpretację tego przepisu odnosząc ją do ustaleń będących podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia, które nie mogą być przedmiotem kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skarżąca powołała się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, co obligowało ją do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Przyczyna kasacyjna, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., występuje w sytuacji ewidentnego naruszenia prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy i studiowania akt sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., nie publ., I UK 11/08 nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Wnioskodawczyni nie wykazała także i tej przyczyny kasacyjnej w sposób przedstawiony wyżej.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy obciążył skarżącą kosztami poniesionymi przez uczestnika w związku z wniesieniem odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 520 § 3 w zw. z art. 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.).

jw

a.ł.